

Finansdepartementet
Akersgata 40
0030 Oslo

Dato: 15.1.2026
Sted: Dale/Oslo
Vår ref: rsk
Deres ref:

Høringsuttalelse - Regjeringens forslag om redusert nedre grense i grunnrenteskatten og naturressursskatten for vannkraft

Det vises til Finansdepartementets høringsnotat av 15.10.2025, Stortingsflertallets skrinlegging av forslaget i pressekonferanse på Stortinget 5.11.2025 og Regjeringens påfølgende insistering på å kjøre høringen likevel.

Bakgrunn

Finansdepartementet foreslår i høringsnotatet og senke nedre grense i grunnrenteskatten og naturressursskatten fra dagens nivå på 10 000 kVA til 1 500 kVA. For alle kraftverk mellom 1 500 kVA og 10 000 kVA får den foreslåtte endringen dramatisk negative konsekvenser, og slik Hywer vurderer situasjonen vil den videre utbyggingen av småkraftverk stoppe helt opp – kanskje med unntak av noen få prosjekter under 1 500 kVA.

Hywer er en leverandør til vannkraftbransjen og har siden 2004 bygget seg opp gjennom aktiviteten i småkraftbransjen, både som leverandør og som totalentreprenør. Selskapet har hovedkontor i Dale i Sunnfjord og er med sine 45 ansatte og 5-600 millioner i omsetning en betydelig arbeidsgiver i Fjaler kommune. De senere årene har Hywer skiftet en del av fokuset fra småkraft til storkraft og ser at kompetansen som er bygget opp gjennom de siste 20 årene fra småkraftbransjen også er attraktiv inn mot større kraftverk. Fremdeles er imidlertid hoveddelen av omsetningen relatert til bygging av småkraftverk. Høsten 2025 påstartet selskapet byggingen av sitt 88. kraftverk for ulike kunder. Totalt utgjør disse kraftverkene en årlig produksjon på 1,2 TWh, eller 10 % av all norsk småkraftproduksjon.

Da Finansdepartementets høringsnotat kom den 15.10.2025 opplevde Hywer at forespørsler på nye småkraftverk stoppet helt opp, og igangsatte prosjekter ble vurdert stanset eller utsatt. Som følge av stortingsflertallets tydelige skrinlegging ble ingen påstartede prosjekter stanset for Hywer sin del, men Regjeringens insistering på at forslaget er godt og at man derfor ønsker å fortsette høringen har medført en betydelig usikkerhet i bransjen, og man ser at investorene – norske og utenlandske – har mistet tillit til forutsigbarheten i norsk energiskattepolitikk. Dette utspillet føyer seg inn i rekken av tillitsbrytende, vesentlige og uforutsigbare vedtak som f.eks. Gassled-saken, grunnrente på vindkraft, stadige skjerpelser i vannkraftbeskatningen, høyprisbidraget, vesentlig økt arbeidsgiveravgift på lønninger over et visst nivå og så videre. Hywer har siden 15.10.2025 ikke mottatt forespørsler eller henvendelser på nye småkraftverk, og så vidt oss bekjent foretas det nå ikke nye investeringsbeslutninger i bransjen.

Hywer rammes ikke direkte av den foreslåtte grunnrenteskatten da selskapet ikke eier kraftverk selv, men bygger og leverer utstyr og tjenester til andre. Den indirekte effekten av at investeringer i fornybar kraftproduksjon stopper opp vil imidlertid være alvorlig for selskapet. Hywer er derfor sterkt imot forslaget som vil ha en lang rekke negative effekter for næringslivet, kraftverkseiere, grunneiere, kommuner, staten og kraftprisene. Skadene som følge av høringsnotatet og Regjeringens påfølgende insisteringen på at dette er et godt forslag har allerede medført store konsekvenser i markedet som Hywer er usikre på om lar seg reparere. Det stadige mantraet fra norsk næringsliv om stabile (og konkurransedyktige) rammebetingelser gjør seg i høyeste grad gjeldende også i denne saken.

Hywers hovedinnvendinger til forslaget er nærmere redegjort for i kapitlet under.

Hovedinnvendinger

Sviktende tillit

Som det framgår av høringsnotatet, har nedre grense for grunnrenteskatt blitt endret en rekke ganger og foreslått endret enda flere ganger. I tillegg er øvrige deler av grunnrenteskatten (friinntekt, kontantstrømprinsipp, skattesats) endret løpende og med betydelige konsekvenser. Siden grunnrenteskatten utgjør et vesentlig innhogg i avkastningen til investor er ikke dette marginale justeringer som man som investor normalt må leve med. I realiteten er det en skatteøkning fra den ordinære selskapsskatten på 22% til minimum 67% - i mange tilfeller langt over 100% (fordi man ikke får fradrag for alle kostnader). Økningen i nedre grunnrenteskattегrense i 2004 og 2015 har vært vellykket i form av at Norge har fått en økt verdiskaping, større fornybar kraftproduksjon og økte skatteinntekter til staten. Investorer har satset milliarder i egenkapital i tillit til at avkastningen i løpet av en 40-60-årsperiode skulle være tilstrekkelig interessant i forhold til andre investeringer.

Når staten først øker nedre grense for å stimulere til investeringer på 40-60 års horisont og deretter foreslår å reversere denne så snart investeringene er gjennomført, bryter man helt fundamentale tillits- og forutsigbarhetsprinsipper som skremmer investorer langt utenfor småkraftbransjen og kraftbransjen. Resultatet av Regjeringens forslag på eksisterende kraftverk vil være at investorer ikke får den avkastningen de tok utgangspunkt i og må ta betydelige egenkapitaltap. Beregninger viser at verdifallet på eksisterende småkraftverk er 30-60% - hvilket i all hovedsak betyr at kraftverkene blir mindre verdt enn det kostet å bygge dem. Konkurser og betydelige tap er forventet – det følger direkte av at egenkapitalen i stor grad da er tapt.

Etter blant annet Gassled-saken og grunnrenteskatt på vindkraft på land-saken har de største utenlandske investorene som BlackRock og andre trukket seg helt ut av Norge. Hadde Norge ikke vært så avhengig av utenlandsk kapital (fastlandsindustrien har negativ handelsbalanse) og avhengig av stabile rammevilkår ute (for oljefondet og ref. Equinors utfordringer med en uforutsigbar amerikansk administrasjon i sin vindkraftutbygging) så hadde det kanskje ikke vært så farlig. Men det er vi altså.

Den sviktende tilliten slike brå endringer medfører, burde alene være nok til ikke å fremme forslaget i utgangspunktet.

Det finnes blant småkraftverkseiere ingen grunnrente

Grunnrenteskatt er i prinsippet en skattlegging av en superprofitt som oppstår rundt utnyttelse av en begrenset ressurs, f.eks. en naturressurs. Dette er årsaken til at det ikke er grunnrenteskatt på alle næringer. Man skulle dermed tro (og det er slik lovverket de jure er konstruert) at grunnrenteskatt kun var aktuelt på næringer som hadde en form for superprofitt, slik det faktisk er på stor vannkraft og petroleum.

Selv om det i høringsnotatets innholdsfortegnelse legges til rette for en redegjørelse for lønnsomhet i småkraftnæringen, er det nærmest helt fraværende i notatet. Det som kommer nærmest, er figur 2-4 (gjengitt her), der det framgår at stor vannkraft har en verdifaktorjustert¹ levetidskostnad på 35 øre/kWh, mens småkraft har 58 øre/kWh. Dette illustrerer alene godt hvorfor småkraft med sine 66% høyere kostnad ikke bør ha samme grunnrenteskatteregime som stor vannkraft.

Dette stemmer også godt med småkraftaktørenes reelle økonomiske resultater – det finnes nesten ikke egenkapitalavkastning i sektoren.

Allerede her bør ideen om grunnrenteskatt på småkraft forkastes som en dårlig idé.

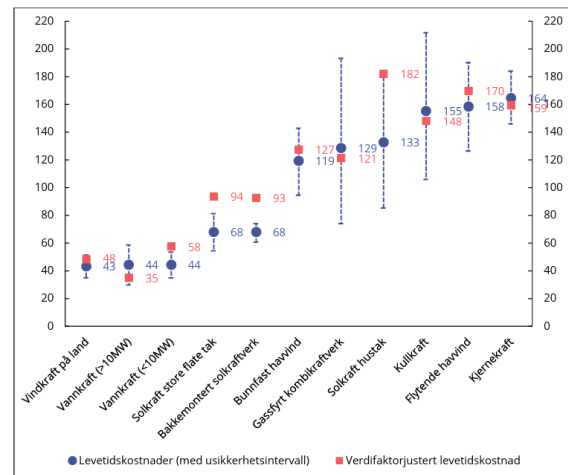
Det finnes riktignok i en begrenset grad enkelte småkraftverk som har høy avkastning, hvilket fører oss til neste hovedinnvending:

Grunneier er eier av grunnrenten, ikke staten

I den grad det på enkeltprosjekter finnes grunnrente, hører denne juridisk, reelt og faktisk til grunneieren, ikke staten. Det er nedfelt i Vannressurslovens §13 at det er grunneier som eier vannfallet, og slik har det vært i Norge siden god tid før Magnus Lagabøters tid (som representerte den første nedtegningen av prinsippet i lovs form). Det er altså utvilsomt at det er grunneier som eier ressursen, ikke staten eller fellesskapet.² I seg selv burde dette bety at staten ikke kan ilegge grunnrenteskatt.

Som grunnrenteeier har grunneieren helt siden oppstarten av småkraftbransjen på tidlig 2000-tall gjennomført auksjon på utnyttelsen av grunnrenten der den aktøren som har tilbudt mest i falleie får avtalen om å leie vannfallet i en tidsbegrenset periode. Her har det siden starten av 2000-tallet alltid vært sterk konkurranse. På den måten har det aldri vært grunnrente hos leier av vannfallet, men den kan ha oppstått hos utleier.

Figur 2.4 NVEs anslag på levetidskostnad (LCOE) for ulike produksjonsteknologier. Med og uten justering for verdifaktor.¹ Øre/kWh, 2025-kroner

¹ LCOE (levelized cost of energy) et mål på levetidskostnad som inkluderer alle kostnader knyttet til bygging, drift og vedlikehold av et kraftverk, dividert på den totale produksjonen kraftverket forventes å produsere gjennom levetiden. NVE benytter en diskonteringsrente på 6 pst. Verdifaktorjustert levetidskostnad er levetidskostnad dividert på verdifaktor. Kilde: Norges vassdrags- og energidirektorat.

¹ Forskjellig verdifaktor kommer av at småkraft stort sett er uregulert og må produsere når vannet kommer, mens storkraft stort sett er uregulert og kan produsere når prisene er høyest og markedet trenger det.

² For vannfall over 4000 naturhesterkrefter trengs riktignok konsesjon etter Vannfallrettighetsloven som etter 2018 kun kan innehas av aktører som er minst 2/3 offentlig eid. Småkraftverk er som hovedregel aldri over 4000 naturhesterkrefter og faller følgelig ikke inn under krav om offentlig eierskap.

I all annen skattlegging er det vanlig å skattlegge det skatteobjektet som har inntekten, ikke den som har kostnaden. Høringsforslaget legger opp til å skattlegge den som har kostnaden. Det er ulogisk.

Denne praksisen med markedsbasert falleie og auksjon gjennomføres blant kraftverk som ikke er omfattet av Vannfallrettighetsloven (under 4000 naturhestrekrefter – fritt marked), mens storkraften (over 4000 naturhestekrefter) krever offentlig eierskap og her har ikke grunneier samme mulighet til å kreve markedsmessig leie (ikke fritt marked). Kostnaden til markedsmessig leie for rettighetene i småkraftnæringen kommer i tillegg til de kostnadene som er angitt figur 2-4 i høringsnotatet og illustrerer ytterligere at grunnrenteskatt på småkraft er feil.

Konfiskering av verdier

Forslaget til innføring av grunnrenteskatt på småkraftnæringen søker å skattlegge en næring som for det første i sum ikke har grunnrente, og for det andre – for enkeltprosjekter som kanskje har superprofitt – allerede betaler grunnrente til grunnrentens eier: grunneieren. Til alt overmål anerkjennes ikke denne leiekostnaden som en fradragsberettiget kostnad, hvilket medfører at skattesatsen for næringsaktøren øker fra den teoretiske 67% til i mange tilfeller godt over 100%.

Tidligere skatteutvalg har argumentert at det er nettopp denne grunnrenten de ønsker å skattlegge og at det derfor ikke er fradragsberettiget. På framtidige rettsforhold er dette forståelig isolert sett: da kan framtidige leieavtaler tilpasses. Høringsforslaget innebærer imidlertid anvendelse på eksisterende kraftverk og medfører i praksis at grunneier (utleier) og leier skal enes om at falleien skal bli kraftig redusert slik at leier kan betale grunnrenteskatt til staten – stikk i strid med eksisterende avtalers ordlyd. Dette er ikke gjennomførbart verken praktisk eller juridisk. Dersom staten skal skattlegge denne falleien, må den som har inntekten skattlegges – ikke den som har kostnaden.

I tillegg skjer det en relativt stor aktivitet i forkant av investeringsbeslutning på et småkraftverksprosjekt (lete- og utviklingskostnader). Disse kostnadene er om lag 1 mnok per prosjekt – i hovedsak knyttet til alle utredningene som er nødvendig i konsesjonssøknaden. Med den høye avslagsprosenten og lange saksbehandlingstiden som de siste årene har preget NVEs konsesjonsbehandling av nye småkraftprosjekter er det færre prosjekter som kommer gjennom nåløyet. Deretter skal prosjektet under nye forutsetninger enn på søketidspunktet (det går jo gjerne 5-10 år) også være lønnsomt og overkomme øvrige hindringer på veien. De samlede lete- og utviklingskostnadene for å komme fram til ett prosjekt som faktisk blir bygget er dermed 4-8 mnok. I motsetning til i petroleumsgrunnrenteskatten er disse kostnadene ikke fradragsberettiget, men ligger 100% på investor. Når staten da tar 45% av oppsiden på de prosjektene som faktisk blir bygget og 0% av nedsiden for det som ikke blir noe av blir forholdet mellom oppside og nedside for investor dermed så urimelig at aktiviteten stopper helt opp umiddelbart.

I sum betyr dette i realiteten at forslaget er en ren konfiskering av verdier, og det er reelt sett et forslag som medfører tilbakevirkende kraft (selv om det gjelder framtidig skatt).

Sviktende sammenheng mellom ønsket oppnåelse og foreslåtte tiltak

I høringsnotatet framgår det at det er skattetilpasning til under terskelverdien på 10 000 kVA som er formålet med forslaget. En analyse av de prosjektene som ligger i området rett under 10 000 kVA viser imidlertid at dette gjelder et svært lite antall prosjekter. Alle har også naturlig nok fått tillatelse

av NVE/ED til å bygge i tråd med det som er bygget. Dersom formålet var å stimulere til bedre ressursutnyttelse, kunne myndighetene latt være å tillate utbygging med lav ressursutnyttelse. Redskapene for å nå et slikt mål ligger allerede i eksisterende konsesjonslovverk og det er følgelig ikke noen nødvendighet eller avgjørende sammenheng mellom ønsket effekt og det foreslåtte tiltaket.

Det medfører ingen økt kraftproduksjon å skattlegge eksisterende kraftproduksjon høyere. Når et kraftverk først er bygget, er det for sent å gjøre noe med den årlige produksjonen. Det er ikke mulig å trykke på en knapp for å produsere mer – det krever store investeringer og ombygginger som sjelden er lønnsomme. Høringsnotatets begrunnelse for skatteendringen framstår derfor ikke som troverdig.

Det ville vært mer troverdig hvis forslaget kun gjaldt nye kraftverk. Da ville også problematikken rundt tilbakevirkende kraft forsvinne. Men selv da har det fornuften mot seg at økt skattetrykk skal bidra til flere investeringer. Tvert imot må beste tiltak for å oppnå det målet som høringsnotatet beskriver være å øke grunnrenteskatteterskelen til f.eks. 20 000 kVA – eller 4 000 naturhestekrefter som også ville være mer i tråd med skillet i Vannfallrettighetsloven – og det reelle juridiske skillet mellom regulert storkraft og uregulert småkraft.

Manglende investeringsnøytralitet i grunnrenteskattens utforming

Hywer er enig i at alle skatteterskler og grenser vil kunne medføre tilpasninger. Jo større forskjell det er for skatteyter på å ligge like over grensen og like under grensen, jo større er problemet. Hovedproblemet med grunnrenteskattens utforming siden 2007 har vært at prosjekter like over grensen har vært klart bedriftsøkonomiske ulønnsomme, mens de under har vært bedriftsøkonomisk lønnsomme. Høringsnotatet (tabell 4.3) illustrerer et tenkt eksempel der skatteyter tilpasser installert effekt fra 15 000 til 9 999 kVA for å øke den bedriftsøkonomiske nåverdien fra 31 til 36 mnok. Etter å ha regnet på grunnrenteskatt og nåverdiberegninger på flere hundretalls reelle kraftverk de siste tjue årene, kjenner ikke Hywer seg igjen i eksempelet. Forskjellen mellom de to alternativene er mye større fordi grunnrenteskatten ikke er investeringsnøytral, men er innrettet som en delvis bruttoskatt. I realiteten ga kraftverket på 15 000 kVA (før omleggingen til kontantstrømskatt fra og med 2021) normalt en stor negativ bedriftsøkonomisk nåverdi. Dette fordi det ikke gis fradrag for falleie, lete- og utviklingskostnader, finanskostnader utover risikofri rente og andre ikke direkte driftsrelaterte kostnader. Der kraftverk (etter forutgående tillatelse fra myndighetene) historisk bygges under grunnrenteskatteterskelen er det fordi alternativet er å ikke bygge kraftverket. Denne eventuelle tilpasningen på noen få enkeltkraftverk har altså medført mer fornybar kraft, ikke mindre, slik høringsnotatet feilaktig legger opp til.

For de av oss som har vært i bransjen en stund, husker vi tilbake til regnestykkene før 2007. På den tiden var grunnrenteskatten for vannkraft utformet i tråd med lovforarbeidene og skattla i tråd med lovens intensjon kun ekstraprofitten (grunnrenten). På den tiden forelå et kapitalskjermingsfradrag (friinntekt) på risikofri rente + et markedsmessig risikopåslag på 3,5%-poeng som skulle skjerme en normalavkastning. I alle regnestykker den gang var det ikke nøye om kraftverket hadde en installert effekt over eller under grunnrenteskatteterskelen – grunnrenteskatt var noe som man kun betalte dersom det var superprofitt – og da var det også greit å skatte ekstra. Siden forskjellen mellom å ligge like over eller like under skattegrensen var veldig liten, var også problemet nesten ikke-eksisterende.

I 2007 strøk daværende Regjering risikopåslaget med et pennestrøk i statsbudsjettet og uten lovendring³. Fra det tidspunktet var det ikke lenger superprofitt som ble beskattet, men all avkastning utover risikofri rente. Som kjent er det ikke risikofritt å bygge kraftverk, og grunnrenteskatten ble derfor en delvis bruttoskatt etter 2007. ***Dette er den ene hovedårsaken til at det ikke er bygget fornybar vannkraftproduksjon over terskelverdien i årene etter 2007, slik det helt riktig framgår av figur 4-2 A og B i høringsnotatet.*** Etter den tid har Finansdepartementet gradvis skrudd til skatteskruen ytterligere ved å øke skattesatsen og stramme inn på hvilke kostnader som er fradragsberettiget. Resultatet er at det omtrent ikke er bygget kraftverk rett over terskelen i perioden 2007 – 2021. Dette er en direkte konsekvens av myndighetenes egne beslutninger, og kan ikke lastes investorer eller bransjen.

Deler av tilpasningsproblemet ble løst i 2021 – så hva skal den økte skattleggingen da løse?

Situasjonen rundt kneblende grunnrenteskatt ble avhjulpet noe da grunnrenteskatten ble omgjort til kontantstrømskatt fra og med 2021, spesielt for eiere av storkraftverk i grunnrenteskatteposisjon som nå kan fradragsføre investeringer direkte mot betalbar grunnrente på andre kraftverk. Det har gitt seg utslag i at kraftverk som Gravdalen i Lærdal og Småvoll i Sunndal (begge i sjiktet 10-20 MW) har blitt investeringsbesluttet i perioden. Det hadde ikke skjedd før omleggingen i 2021. Selv med denne endringen er grunnrenteskatten langt fra investeringsnøytral fordi verken falleie, lete- og utviklingskostnader eller andre ikke direkte driftsrelaterte kostnader er fradragsberettiget. Dette vil fortsatt medføre at investeringer i fornybar energi i større grad enn ellers stopper ytterligere opp.

Virkninger av innføring av grunnrenteskatt på småkraft

Som en direkte følge av en eventuell innføring av grunnrenteskatt på småkraft er konsekvensene store på både kort sikt og litt lengre sikt. Hywer mener følgende konsekvenser er sannsynlige ved innføring av grunnrenteskatt på småkraft:

³ Endringen overførte milliardverdier fra kommunale og fylkeskommunale kraftverkseiere til staten. Det ble utført på et tidspunkt rentene var høye – høyere enn langsiktige avkastningskrav på totalkapitalen – og skapte derfor begrenset med støy, særlig fordi det i all hovedsak ble ansett som omfordelingspolitikk mellom kommune og stat.

Lavere investeringer

- Skattebelastningen i vannkraft er samlet sett med konsesjonsavgifter, inntektsskatt, grunnrenteskatt, eiendomsskatt, naturressursskatt så høy at det ganske effektivt stopper investeringer.
- For småkraftverk som har helt andre betingelser hva gjelder privat avtalt hjemfall, lavere verdifaktor, leie av naturressurs og annen kapitalstruktur enn storkraften, er forslaget om grunnrenteskatt spesielt negativt

Høyere arbeidsledighet

- Småkraftbransjen investerer rundt 4 mrd årlig i form av utbygginger. Skatteforslaget medfører at dette stopper opp (skaden er i stor grad allerede skjedd), som igjen medfører at folk i bransjen, hos underleverandører og innenfor bygg- og anlegg står i fare for å miste jobbene sine

Mindre fornybar energi

- Når utbyggingene stopper opp vil det bli enda verre å nå klimamål og bidra til å løse landets og verdens behov for fornybar energi - hvilket ironisk nok tilsynelatende er målet med tiltaket
- Dette er i strid med en tverrpolitisk enighet, jfr. energikommisjonens rapport og Paris-avtalen

Økte kraftpriser

- Utbyggingen av småkraftverk bidrar til at kraftprisene er lavere enn det de ellers ville vært. Thema har beregnet at kraftprisen ville vært 2,7 øre/kWh høyere dersom disse kraftverkene ikke var blitt bygget. Det tilsvarer en regning på 4 mrd til norske forbrukere - eller at regningen for Norgespris belaster statsbudsjettet med 14 i stedet for 10 mrd slik man forventer for 2026.
- Økte kraftpriser gjør norsk næringsliv mindre konkurransedyktig og 1000-vis av arbeidsplasser etableres i stedet andre steder enn i Norge

Lavere proveny

- Fallet i aktivitet bremser naturligvis statens skatteinntekter - både innenfor kraftvirksomhet, øvrig næringsvirksomhet og personinntekt
- Selv med et isolert formål om å maksimere statens proveny er forslaget altså kontraproduktivt

Investorflukt

- Norge har i større grad de senere årene blitt ansett som et mindre stabilt land å investere i. Dette skyldes blant annet Gassled-saken, grunnrenteskatt på vindkraft, grunnrenteskatt på havbruk og nå også på småkraft, men også en hel rekke andre krumspring i skatte- og avgiftspolitikken. Dette er kanskje den mest alvorlige konsekvensene av gjeldende politikk som dette forslaget er en del av.
- Produktivitetstapet hos NVE for konsesjonsbehandling av småkraftverk siden 2017 bidrar i samme retning. Kraftverk som før fikk konsesjon, får ikke lenger konsesjon. Saker som før var avgjort på et par uker tar nå årevis. Nåleøyet har blitt for trangt og for langt (og kostnadene er forøvrig ikke fradragsberettiget i grunnrenteskatten).

Naturressursskatten

Naturressursskatten påvirker ikke bedrifter økonomisk fordi skatten kan trekkes fra på alminnelig inntektsskatt krone for krone. Småkraften har i alle år imidlertid spilt på lag med grunneiere og vertskommuner omkring i det ganske land, og ønsker i så måte at større andel av skatten går til

vertskommuner i stedet for til staten. I tillegg er kommunene i stor grad fattige, mens staten er rik, så en omfordeling til kommunene er fornuftig.

Naturressursskatten har historisk fulgt grunnrenteskatteterskelen, men det er neppe store administrative kostnader knytte til å bryte denne historikken.

Hywer støtter dermed at grensen for naturressursskatt senkes, forutsatt at den frikobles fra grunnrenteskattегrensen.

Andre forslag

Dersom regjeringen ønsker å øke produksjonen av fornybar energi slik høringsnotatet innledningsvis angir som motivasjon, så vil følgende forslag kunne hjelpe:

- Øk grunnrenteskatteterskelen (i alle fall på nye kraftverk) til 20 000 kVA eller 4 000 naturhesterkrefter for å stimulere til økt fornybar kraftproduksjon
- Gi mål til NVE om hvor mye GWh det skal gis konsesjon til hvert år for å nå nasjonale mål
- Gi tydeligere behandlingsfrister til NVE

Avsluttende kommentarer

Ellers vises det til høringskommentarer fra bransjen ved forrige korsvei, spesielt høringsinnspillene fra småkraftbransjen på Sanderud-utvalgets rapport om samme tema så sent som i 2019 og skattekommisjonens arbeid i 2022. Vi håper det er mulig å øke tidsintervallet mellom at samme sak kommer ut på høring, slik at rammevilkårene blir mer forutsigbare og arbeidsinnsatsen kan brukes på verdiskaping.

Dersom det er reelt ønskelig med bidrag til forslag for å stimulere til fornuftig skattlegging, økt utbygging av vannkraft og høyere verdiskaping står vi alltid til disposisjon for en diskusjon eller andre bidrag.

Med vennlig hilsen

Rune Skjevdal
Daglig leder
Hywer AS